

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

SCARLETT ST. CLAIR

ΜΟΧΘΗΡΟ ΑΓΓΙΓΜΑ

ΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Μετάφραση:
Στέργια Κάββαλου

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Τραχιά χέρια άνοιξαν τα πόδια της και γλίστρησαν ψηλά στους μηρούς της, με τα χείλη να ακολουθούν – μια ελαφριά πίεση διέτρεχε το δέρμα της. Μισοκοιμισμένη, η Περσεφόνη αναδεύτηκε στο άγγιγμα, με τα δεσμά να δαγκώνουν τους καρπούς και τους αστραγάλους της. Μπερδεμένη, τραβήχτηκε προσπαθώντας να ελευθερώσει τα χέρια και τα πόδια της, μα τα δεσμά δεν υποχωρούσαν. Υπήρχε κάτι σε αυτό –σε αυτή την αδυναμία να κινηθεί, να αντισταθεί, να παλέψει– που έκανε την καρδιά της να καλπάζει και το αίμα να σφυροκοπά στον λαιμό και στο κεφάλι της.

«Τόσο όμορφη». Τα λόγια ήταν ένας ψίθυρος πάνω στο δέρμα της, και η Περσεφόνη πάγωσε.

Αυτή η φωνή. Την ήξερε αυτή τη φωνή.

Κάποτε είχε θεωρήσει τον κάτοχό της φίλο, μα τώρα ήταν εχθρός.

«Περίθοε».

Το όνομά του ξέφυγε μέσα από τα δόντια της – ποτισμένο με οργή, φόβο και αηδία. Ήταν ο ημίθεος που την είχε παρακολουθήσει και απαγάγει από την Ακρόπολη.

«Σςς» ψιθύρισε εκείνος. Η γλώσσα του, υγρή και παγωμένη, σύρθηκε πάνω στο δέρμα της.

Μια κραυγή έσκιζε τον λαιμό της. Έσφιξε τους μηρούς της μεταξύ τους, στριφογυρίζοντας κόντρα στο ξένο άγγιγμα που περνούσε φευγαλέα πάνω από το δέρμα της.

«Πες μου τι σου αρέσει να σου κάνει» ψιθύρισε, η κολλώδης ανάσα του έλουζε το αυτί της, το χέρι του γλιστρούσε ολοένα πιο κοντά στο κέντρο της. «Μπορώ να το κάνω καλύτερα».

Τα μάτια της Περσεφόνης άνοιξαν διάπλατα καθώς ανασηκώθηκε, παίρνοντας κοφτές αναπνοές. Το στήθος της πονούσε και η ανάσα της ήταν ρηχή και γρήγορη, σαν να είχε μόλις διασχίσει τρέχοντας τον Κάτω Κόσμο με μια σκιά στο κατόπι της. Χρειάστηκε λίγος χρόνος μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια της, για να συνειδητοποιήσει πως βρισκόταν στο κρεβάτι του Άδη, τα μεταξωτά σεντόνια είχαν κολλήσει στο υγρό της δέρμα, η πορτοκαλιά φωτιά έκαιγε στο τζάκι απέναντί τους, και δίπλα της ο ίδιος ο θεός των νεκρών, με τη σκοτεινή και ηλεκτρισμένη του ενέργεια, να φορτίζει την ατμόσφαιρα, να την κάνει βαριά και απτή.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Άδης.

Η φωνή του ήταν καθαρή, ήρεμη – ένα καταπραϋντικό τονωτικό που λαχταρούσε να γευτεί. Τον κοίταξε. Ήταν ξαπλωμένος στο πλάι, το γυμνό του δέρμα γυάλιζε από το φως της φωτιάς. Τα μάτια του έλαμπαν μαύρα, τα σκούρα μαλλιά του χύνονταν πάνω στα σεντόνια σαν κύματα σε μια θάλασσα χωρίς αστέρια. Λίγες ώρες πριν, τα είχε σφίξει ανάμεσα στα δάχτυλά της καθώς τον καβαλούσε, αργά και βαθιά, λαχανιασμένη.

Ξεροκατάπιε, ένωσε τη γλώσσα της πρησμένη.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε αυτόν τον εφιάλτη, ούτε η πρώτη φορά που ξυπνούσε και έβρισκε τον Άδη να την κοιτάζει.

«Δεν κοιμήθηκες» του είπε.

«Όχι» απάντησε εκείνος και στάθηκε όρθιος δίπλα της, σηκώνοντας το χέρι του για να χαϊδέψει το μάγουλό της. Το άγγιγμά του έκανε τη σπονδυλική της στήλη να ριγήσει, φτάνοντας κατευθείαν ως την ψυχή της. «Μίλα μου».

Όταν μιλούσε, ήταν λες και η φωνή του ήταν μαγική, ένα ξόρκι που έκανε τις λέξεις να βγαίνουν από το στόμα της ακόμα κι όταν εκείνες έμεναν κολλημένες στον λαιμό της.

«Πάλι ονειρεύτηκα τον Περίθοο».

Το χέρι του Άδη έπεσε από το μάγουλό της, και η Περσεφόνη αναγνώρισε την έκφραση του προσώπου του, τη βία μέσα στο απέραντο βλέμμα του. Ένωθε ένοχη που είχε φέρει στην επιφάνεια μια πλευρά του που εκείνος πάλευε τόσο σκληρά να κρατήσει υπό έλεγχο.

Ο Περίθοος στοίχειωνε τον Άδη όσο στοίχειωνε κι εκείνη.

«Σου κάνει κακό, ακόμα και στον ύπνο σου». Ο Άδης συνοφρυώθηκε. «Σε απογοήτευσα εκείνη την ημέρα».

«Πώς θα μπορούσες να ξέρεις ότι θα με έπαιρνε;»

«Έπρεπε να το είχα καταλάβει».

Δεν ήταν δυνατόν, φυσικά, παρόλο που ο Άδης είχε υποστηρίξει πως γι' αυτό ακριβώς είχε ορίσει τη Ζόφι ως προστάτιδά της, όμως οι αιγίδες περιπολούσαν το εξωτερικό της Ακρόπολης τη στιγμή της απαγωγής. Κι εκείνη δεν είχε παρατηρήσει τίποτα το ασυνήθιστο, επειδή ο Περίθοος είχε διαφύγει μέσα από μια υπόγεια σήραγγα.

Η Περσεφόνη ανατρίχιασε όταν σκέφτηκε πόσο απερίσκεπτα είχε δεχτεί τη βοήθεια του ημίθεου για να φύγει από την Ακρόπολη, την ώρα που εκείνος σχεδίαζε ήδη την απαγωγή της.

Δεν θα εμπιστευόταν ποτέ ξανά στα τυφλά.

«Δεν τα βλέπεις όλα, Άδη» προσπάθησε να τον καθησυχάσει η Περσεφόνη.

Τις ημέρες που ακολούθησαν τη διάσωσή της από το σπίτι του Περίθου, ο Άδης είχε σκοτεινή διάθεση, η οποία κορυφώθηκε όταν επιχείρησε να τιμωρήσει τη Ζόφι απαλλάσσοντάς την από τα καθήκοντά της ως αιγίδας – μια κίνηση που η Περσεφόνη σταμάτησε.

Κι όμως, παρόλο που η Περσεφόνη απέρριψε την απόφαση του Άδη, η Αμαζόνα είχε διαφωνήσει μαζί της.

«Αυτή είναι η ντροπή που μου πρέπει».

Τα λόγια της αιγίδας είχαν εξοργίσει την Περσεφόνη. *«Δεν υπάρχει ντροπή. Τη δουλειά σου έκανες. Μάλλον νομίζεις ότι ο ρόλος σου ως αιγίδας μου είναι υπό συζήτηση. Δεν είναι».*

Τα μάτια της Ζόφι είχαν ανοίξει διάπλατα καθώς κοίταξε πρώτα την Περσεφόνη και μετά τον Άδη, με αβειαιότητα, προτού τελικά υποχωρήσει με μια βαθιά υπόκλιση.

«Όπως επιθυμείς, αρχόντισά μου».

Ύστερα, η Περσεφόνη είχε στραφεί προς το μέρος του Άδη. *«Απαιτώ να με ενημερώνεις προτού επιχειρήσεις να απομακρύνεις οποιονδήποτε βρίσκεται υπό τη φροντίδα μου».*

Ο Άδης, συνοφρυωμένος και με χείλη σφιγμένα, της είχε απαντήσει: *«Μα εγώ την προσέλαβα».*

«Χαίρομαι που το ανέφερες» είχε πει εκείνη. *«Την επόμενη φορά που θα αποφασίσεις ότι χρειάζομαι προσωπικό, απαιτώ να έχω κι εγώ λόγο στη λήψη της απόφασης».*

«Φυσικά, αγάπη μου. Πώς μπορώ να επανορθώσω;»

Είχαν περάσει το υπόλοιπο βράδυ στο κρεβάτι, μα ακόμα κι όταν της έκανε έρωτα, καταλάβαινε πως εκείνος ζοριζόταν, όπως καταλάβαινε ότι ζοριζόταν και τώρα.

«Έχεις δίκιο» απάντησε ο Άδης. «Τότε, ίσως πρέπει να τιμωρήσω τον Ήλιο».

Του έριξε ένα ειρωνικό βλέμμα. Ο Άδης είχε κάνει και στο παρελθόν σχόλια για τον θεό του ήλιου. Ήταν προφανές πως δεν συμπαθούσε ο ένας τον άλλον.

«Αυτό θα σε έκανε να νιώσεις καλύτερα;»

«Όχι, αλλά θα είχε πλάκα» απάντησε ο Άδης, με τη φωνή του να έρχεται σε αντίθεση με τα λόγια του, αφού ακουγόταν περισσότερο δυσοίωνη παρά ενθουσιασμένη.

Η Περσεφόνη γνώριζε καλά τη ροπή του Άδη προς τη βία, και το προηγούμενο σχόλιό του περί τιμωρίας τής θύμιζε την υπόσχεση που του είχε αποσπάσει μετά τη διάσωσή της: *Όταν βασανίσεις τον Περίθοο, θέλω να είμαι μπροστά*. Ήξερε πως εκείνο το βράδυ ο Άδης είχε κατέβει στα Τάρταρα για να βασανίσει τον ημίθεο, ήξερε πως το είχε κάνει ξανά από τότε, μα ποτέ δεν της είχε ζητήσει να τον συνοδεύσει.

Τώρα όμως αναρωτήθηκε αν γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ο Περίθοος στοίχειωνε τα όνειρά της. Ίσως αν τον έβλεπε στα Τάρταρα –ματωμένο, τσακισμένο, βασανισμένο– να έμπαινε ένα τέλος στους εφιάλτες της.

Κοίταξε ξανά τον Άδη και τον πρόσταξε. «Θέλω να τον δω».

Η έκφραση του Άδη δεν άλλαξε, όμως εκείνη μπορούσε να νιώσει τα συναισθήματά του εκείνη τη στιγμή – θυμό, οργή και ανησυχία. Ανησυχία όχι επειδή θα την άφηνε να έρθει αντιμέτωπη με εκείνον που της επιτέθηκε, αλλά επειδή θα βρισκόταν στα Τάρταρα. Εκείνη ήξερε πως ένα κομμάτι του φοβόταν να της δείξει αυτή την πλευρά του –φοβόταν τι θα σκεφτόταν–, μα δεν θα της το αρνιόταν.

«Όπως επιθυμείς, αγάπη μου».

Η Περσεφόνη και ο Άδης εμφανίστηκαν στα Τάρταρα, μέσα σε ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα, το οποίο ήταν τόσο εκτυφλωτικά λευκό, που πονούσε. Πάνω που τα μάτια της συνήθισαν, άνοιξαν διάπλατα, καρφώθηκαν στο σημείο όπου ο Περίθοος ήταν δεμένος σε μια καρέκλα στο κέντρο του χώρου. Είχαν περάσει εβδομάδες από την τελευταία φορά που είδε τον ημίθεο. Έμοιαζε να κοιμάται, το σαγόνι του ήταν ακουμπισμένο στο στήθος του, τα μάτια του κλειστά. Κάποτε τον θεωρούσε όμορφο, τώρα όμως εκείνα τα έντονα ζυγωματικά ήταν βαθουλωμένα, το πρόσωπό του ωχρό και σταχτί.

Και ήταν κι αυτή η μυρωδιά.

Δεν ήταν μυρωδιά σήψης ακριβώς, μα ήταν όξινη και δυνατή, και της έκαιγε τη μύτη.

Το στομάχι της ανακατεύτηκε, ένωσε μια ξινίλα με το που τον είδε.

«Είναι νεκρός;» Μόνο ψιθυριστά μπορούσε να μιλήσει, για κάθε ενδεχόμενο – δεν ήταν έτοιμη να αντικρίσει το βλέμμα του. Ήξερε πως η ερώτηση ήταν παράξενη, δεδομένου ότι στέκονταν στα Τάρταρα, στον Κάτω Κόσμο, όμως η Περσεφόνη γνώριζε τις αγαπημένες μεθόδους βασανισμού του Άδη, ήξερε πως έδινε ζωή μόνο και μόνο για να τη σβήσει ξανά μέσα από μια ακολουθία φρικιαστικών τιμωριών.

«Αναπνέει, αν το θελήσω» απάντησε ο Άδης.

Η Περσεφόνη δεν αντέδρασε αμέσως. Αντί γι' αυτό, πλησίασε την ψυχή, σταματώντας λίγα βήματα μακριά της. Από

κοντά, έμοιαζε με κέρινο ομοίωμα που είχε μαλακώσει υπερβολικά από τη ζέστη, παραμορφωμένο και λιωμένο. Κι όμως, ήταν συμπαγής – και υπερβολικά αληθινός.

Πριν επισκεφτεί τον Κάτω Κόσμο, η Περσεφόνη νόμιζε ότι οι ψυχές ήταν σκιές –σκιές του εαυτού τους–, όμως τελικά είχαν σώματα, όπως τη μέρα που πέθαναν, αν και αυτό δεν συνέβαινε πάντα. Κάποτε, οι ψυχές στο βασίλειο του Άδη ζούσαν μια άχρωμη, ασφυκτική ύπαρξη κάτω από την κυριαρχία του.

Ο Άδης δεν είχε επιβειβαιώσει ποτέ τι ήταν αυτό που του άλλαξε γνώμη – για ποιον λόγο αποφάσισε να χαρίσει τόσο στον Κάτω Κόσμο όσο και στις ψυχές χρώμα και την ψευδαίσθηση της ζωής. Συχνά έλεγε πως ο Κάτω Κόσμος απλώς εξελίχθηκε όπως και ο Πάνω Κόσμος, όμως η Περσεφόνη ήξερε τον Άδη. Είχε συνείδηση και ένιωθε τύψεις για τα πρώτα του βήματα ως βασιλιά του Κάτω Κόσμου. Είχε κάνει εκείνες τις αλλαγές ως πράξη καλοσύνης, ως τρόπο εξιλέωσης.

Κι όμως, παρ’ όλα αυτά, δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό του για το παρελθόν του – κι αυτή ακριβώς η γνώση πλήγωνε την καρδιά της.

«Βοηθάνε;» τον ρώτησε, χωρίς να είναι σίγουρη αν ήθελε πράγματι μια απάντηση. «Τα βασανιστήρια;»

Κοίταξε τον θεό, που στεκόταν ακόμη στο σημείο όπου είχαν εμφανιστεί, με τα μαλλιά λυτά, τα κέρατα σε κοινή θέα, σκοτεινός, και όμορφος, και βίαιος. Δεν μπορούσε να φανταστεί πόσο τον επηρέαζε το να βρίσκεται εδώ, όμως θυμόταν το βλέμμα του όταν την είχε βρει στο άντρο του Περιθούου. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ την οργή του να εκδηλώνεται έτσι – ούτε και τον είχε ξαναδεί τόσο τρομαγμένο και πληγωμένο.

«Αυτό δεν μπορώ να το πω».

«Τότε γιατί τα κάνεις;» Περπάτησε γύρω από τον Περιθόο, στάθηκε πίσω του και κοίταξε τον Άδη στα μάτια.

«Για τον έλεγχο» της απάντησε.

Η Περσεφόνη δεν καταλάβαινε πάντα την ανάγκη του Άδη για έλεγχο, όμως, στους μήνες που τον ήξερε, είχε αρχίσει κι εκείνη να έχει την ίδια επιθυμία. Ήξερε τι σήμαινε να είσαι αιχμάλωτη, ανίσχυρη, παγιδευμένη ανάμεσα σε δύο φριχτές επιλογές – και παρ’ όλα αυτά να διαλέγεις τη λάθος.

«Εγώ θέλω να έχω τον έλεγχο» του ψιθύρισε.

Ο Άδης έμεινε να την κοιτάζει για λίγο και μετά της έδωσε το χέρι του.

«Θα σε βοηθήσω να το πετύχεις».

Η φωνή του γέμισε τον χώρο ανάμεσά τους, ζεσταίνοντας την καρδιά της. Εκείνη τον πλησίασε ξανά, κι αυτός την τράβηξε κοντά του, πάνω στο στήθος του.

Ξαφνικά, ο Περιθόος πήρε ανάσα. Η καρδιά της Περσεφόνης άρχισε να καλπάζει καθώς τον είδε να σαλεύει. Το κεφάλι του έγειρε στο πλάι και τα μάτια του άνοιξαν αργά, νυσταγμένα και αποπροσανατολισμένα.

Ξανά, εκείνος ο φόβος να συναντήσει το βλέμμα του τη διαπέρασε σαν λεπίδα, ταραζώντας τα σωθικά της. Ο Άδης την έσφιξε καθησυχαστικά στη μέση, σαν να της υπενθύμιζε πως ήταν ασφαλής, και έγειρε το κεφάλι του, η ανάσα του χάιδεψε το αυτί της.

«Θυμάσαι όταν σου έμαθα να τιθασεύεις τη μαγεία σου;»

Αναφερόταν στον χρόνο που είχαν περάσει στο περιβόλι της, αφού ο Απόλλωνας είχε φύγει παίρνοντας μαζί του εκείνη τη χάρη από τον Άδη και μια υπόσχεση από την Περσεφόνη πως δεν θα έγγραφε γι’ αυτόν. Εκείνη είχε αναζητήσει παρηγο-

ριά ανάμεσα στα δέντρα και στα λουλούδια, μα είχε βρει μόνο απογοήτευση, όταν δεν κατάφερε να δώσει ζωή σε ένα ξερό κομμάτι γης. Τότε είχε εμφανιστεί ο Άδης, σαν τις σκιές που υποκλίνονταν στη θέλησή του, και την είχε βοηθήσει να τιθα-σεύσει τη μαγεία της και να θεραπεύσει το χώμα. Υπήρξε σα-γηνευτικός δάσκαλος, άναβε φωτιές σε ό,τι κι αν άγγιζε.

Το σώμα της ανατρίχιασε στη σκέψη και τα λόγια της ακού-στηκαν μέσα από τα δόντια της.

«Ναι».

«Κλείσε τα μάτια σου» την πρόσταξε, με τα χείλη του να αγγίζουν απαλά τον λαιμό της.

«Περσεφόνη;» Η φωνή του Περίθουοο ήταν βραχνή.

Έκλεισε πιο σφιχτά τα μάτια της, συγκεντρώνοντας όλη της την προσοχή στο άγγιγμα του Άδη.

«Τι νιώθεις;» Το χέρι του κατέβηκε αργά στον ώμο της, ενώ τα δάχτυλα του άλλου του χεριού απλώθηκαν κτητικά γύρω από τη μέση της.

Η απάντηση δεν ήταν και τόσο εύκολη – ένιωθε πολλά πράγματα. Για τον Άδη, πάθος και καύλα. Για τον Περίθουοο, θυμό και φόβο, θλίψη και προδοσία. Ήταν μια δίνη, μια σκο-τεινή άβυσσος χωρίς τέλος, κι ύστερα ο ημίθεος είπε ξανά το όνομά της.

«Περσεφόνη, σε παρακαλώ. Συ... συγγνώμη».

Τα λόγια του τη χτύπησαν σαν λόγχη στο στήθος, και κα-θώς μίλησε, άνοιξε τα μάτια της.

«Βία».

«Εστίασε σ' αυτό» την καθοδήγησε ο Άδης, το ένα του χέρι να πιέζει χαμηλά στην κοιλιά της, το άλλο πλεγμένο με τα δά-χτυλά της.

Ο Περίθοος παρέμενε καμπουριασμένος στη μεταλλική καρέκλα του, δεμένος και κιτρινισμένος, και τώρα τα μάτια που τόσο είχε φοβηθεί ήταν καρφωμένα πάνω της – υγρά και τρομαγμένα.

Είχαν ανταλλάξει ρόλους, συνειδητοποίησε, και για μια στιγμή δίστασε, διερωτώμενη αν μπορούσε πράγματι να τον βλάψει. Τότε μίλησε ο Άδης.

«Θρέψε αυτό που νιώθεις».

Με τα δάχτυλά τους μπλεγμένα, ένωσε τη δύναμη να συγκεντρώνεται στην παλάμη της, μια ενέργεια που έκαιγε το δέρμα της.

«Πού θέλεις να του προκαλέσεις πόνο;» ρώτησε ο Άδης.

«Αυτό δεν είσαι εσύ» είπε ο Περίθοος «Σε ξέρω. Σε παρακολουθούσα».

Ένας βόμβος ξέσπασε στ' αυτιά της και τα μάτια της έκαιγαν, η δύναμη μέσα της μια θερμότητα που μετά βίας μπορούσε να συγκρατήσει.

Της είχε αφήσει παράξενα δώρα, την είχε καταδιώξει, είχε τραβήξει φωτογραφίες της σε έναν χώρο που υποτίθεται πως ήταν ασφαλής. Της είχε στερήσει την αίσθηση ασφάλειας, ακόμα και στον ύπνο.

«Ήθελε να χρησιμοποιήσει το πουλί του σαν όπλο» είπε. «Και θέλω να καεί».

«Όχι! Σε παρακαλώ, Περσεφόνη. Περσεφόνη!»

«Τότε κάν' τον να καεί».

Η ενέργεια που μαζευόταν στην παλάμη της ήταν ηλεκτρισμένη, και καθώς τα δάχτυλά της γλίστρησαν από του Άδη, φαντάστηκε τη μαγεία που είχε συγκεντρωθεί να εκρήγνυται προς τον Περίθοο σαν ατελείωτο, καυτό ρεύμα λάβας.

«Αυτό δεν είναι...»

Τα λόγια του Περίθου κόπηκαν απότομα καθώς η μαγεία ρίζωσε μέσα του. Δεν υπήρχε καμία εξωτερική ένδειξη πως κάτι πήγαινε στραβά –καμία φλόγα δεν ξεπήδησε από το κορμί του–, όμως ήταν ξεκάθαρο πως ένιωθε τη μαγεία της. Τα πόδια του καρφώθηκαν στο έδαφος, τινάχτηκε ενάντια στα δεσμά του, τα δόντια του σφίχτηκαν και οι φλέβες στο κεφάλι και στον λαιμό του πετάχτηκαν.

Κι όμως, κατάφερε να μιλήσει με σφιγμένα δόντια.

«Αυτό δεν είσαι εσύ».

«Δεν είμαι σίγουρη ποια νομίζεις ότι είμαι» είπε εκείνη. «Όμως άκουσέ με καλά. Είμαι η Περσεφόνη, η μέλλουσα βασίλισσα του Κάτω Κόσμου, αρχόντισσα της μοίρας σου. Είθε να τρέμεις στην παρουσία μου».

Κόκκινο κύλησε από τη μύτη και το στόμα του Περίθου, το στήθος του ανεβοκατέβαινε γρήγορα, μα δεν ξαναμίλησε.

«Πόσο θα μείνει έτσι;» ρώτησε η Περσεφόνη, κοιτάζοντας το σώμα του Περίθου να λυγίζει και να τεντώνεται από τον πόνο. Τα μάτια του άρχισαν να πετάγονται από τις κόγχες και ιδρώτας απλώθηκε στο δέρμα του, βάφοντάς το με μια πρασινωπή απόχρωση.

«Μέχρι να πεθάνει» απάντησε ο Άδης απλά, που τον παρατηρούσε με μια έκφραση αδιαφορίας.

Δεν φοβήθηκε, δεν ταραχτηκε, ούτε ζήτησε να φύγει, μέχρι που ο Περίθου σώπασε και έπεσε ξανά άψυχος. Θυμήθηκε την προηγούμενη ερώτησή της προς τον Άδη: «*Βοηθάνε;*». Τελικά, δεν υπήρχε απάντηση, μόνο η γνώση πως ένα κομμάτι του εαυτού της είχε χαθεί και πως, αν ξαναέκανε κάτι τέτοιο, ό,τι είχε απομείνει από εκείνη θα χανόταν κι αυτό.

ΜΟΧΘΗΡΟ ΑΓΓΙΓΜΑ

**«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΠΟΙΑ ΝΟΜΙΖΕΙΣ
ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ. ΟΜΩΣ ΑΚΟΥΣΕ ΜΕ ΚΑΛΑ.
ΕΙΜΑΙ Η ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ,
Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΤΩ
ΚΟΣΜΟΥ, ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΣΟΥ.
ΕΙΘΕ ΝΑ ΤΡΕΜΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΟΥ».**

Η Περσεφόνη και ο Άδης είναι αρραβωνιασμένοι. Ως αντίποινα, η Δήμητρα προκαλεί μια χιονοθύελλα που παραλύει τη Νέα Ελλάδα, και αρνείται να την τερματίσει, εκτός κι αν η κόρη της ακυρώσει τον αρραβώνα της. Όταν οι Ολύμπιοι παρεμβαίνουν, η Περσεφόνη ανακαλύπτει ότι το μέλλον της βρίσκεται στα χέρια αρχαίων θεών, οι οποίοι όμως είναι διχασμένοι.

Θα επιτρέψουν στην Περσεφόνη να παντρευτεί τον Άδη, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν σε πόλεμο με τη Δήμητρα, ή θα απαγορεύσουν την ένωσή τους και θα στραφούν εναντίον του θεού των νεκρών;

Τίποτα δεν είναι σίγουρο πέρα από την υπόσχεση του πολέμου.

**ΤΟ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ
ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΡΑΛΟΓΙΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 15 ΓΛΩΣΣΕΣ**

www.minoas.gr

9 786180 261332
ISBN 978-618-02-6133-2

ΚΩΔ. 23046